

Els lluminosos rajos de l'amistat

Miqui Otero publica 'Rayos', una novel·la sobre l'amistat, fer-se gran i el Raval

TONI VALL
BARCELONA

Jugar a les cadires musicals i quan s'atura la música descobrir que algú s'ha descomptat i a ningú li falta cadira. Fullejar el diari nerviosament fins que trobes el teu propi article i comprovar que tot estigui correcte. Suggestir que el millor regal d'aniversari possible és un tros de xoriço. Són situacions que descriuen sentiments, sensacions i contrastos quotidians i que parlen amb eloqüència de les essències humanes i humanistes contingudes a *Rayos* (Blackie Books), la nova novel·la de Miqui Otero.

El protagonista és Fidel Centella, que als vint-i-quatre anys marxa de casa per anar a compartir pis amb els Rayos –els seus amics d'infància–, treballa de becari en un diari, pateix per la salut del seu pare i diu-vaga per la vida basculant entre dubtes existencials, estats d'eufòria, companyies femenines, personatges barcelonins i preguntes poc respostes sobre el pas del temps: “*No sé si solo tengo veinticuatro años o ya tengo veinticuatro años*”. En aquesta frase del Fidel s'hi donen cita part dels concentrats d'un llibre en el qual convergeixen tot tipus d'influxos, tant sentimentals com vitalistes, sense que uns siguin, ni de bon tros, antònims dels altres. “Hi ha poques coses més confortables que les converses que repeteixes una vegada i una altra amb els amics. Cada cop que les expliques les millores. No hi ha res millor que saber el final d'una història”, diu l'autor.

Un homenatge als pares

Otero concep també *Rayos* com un homenatge als pares, aquelles persones que van haver d'enfrontar-se a les seves limitacions i van vèncer-les: “En canvi, nosaltres ens hem enfrontat a desitjos, il·lusions i privilegis i moltes vegades hem caigut vençuts”. No li produeix recança reconèixer obertament que els pares del Fidel, que marxen de Galícia per instal·lar-se a Barcelona, són els seus propis pares.

I és que molts dels personatges de la novel·la i les seves pors estan liquats de la realitat de l'autor, però no tant les trames ni les accions concretes: “No es pot dir que sigui un llibre autobiogràfic, però just abans de sortir publicat vaig sentir

Rayos (Blackie Books) és la tercera novel·la del periodista i escriptor barceloní Miqui Otero. PERE TORRERA

una intensa sensació de pudor. Deu ser per alguna cosa”.

Barcelona, els seus barris i la seva gent, són cabdals a *Rayos*, en especial el barri del Raval, corol·lari de vivències, realitats frontereres, cultures en contacte, interessos especulatiu, art metamòrfic i palpitations al límit. S'hi donen cita éssers plens de vida i d'històries al·lucinants, i coneixem la ciutat de l'especulació just abans de l'esclat de la crisi del 2008: “El 2007 al Raval s'hi podia percebre cada dia el que passava quan la gent es pensava que no passava res, el que ens estava caient a sobre i ningú en feia cas”. És el vessant més social del llibre, espurnejat d'humor i intenció sarcàstica, de personatges que expliquen la deriva que ha experimentat Barcelo-

na. Com, per exemple, el Tito, un dissenyador que té una innegable semblança amb el dibuixant de la ciutat olímpica.

Narrada amb un vigorós present que li injecta colors i olors de crònica, *Rayos* és realista però també conté mites íntims i èpica generacional, parla del temps i de la memòria, dels amors d'infància i dels amors adults, de llocs als quals sempre retornar perquè t'hi trobes com a casa, de posar-se samarretes que abans t'agradaven molt i ara et van petites, de llibres i de discos que ens han fet com som, de la dignitat i dels somnis. I dels rajos de llum projectats al cel que de nit surten de darrere el MNAC de Montjuïc i que en un moment de confusió et poden servir per orientar-te i trobar el camí cap a casa. —

